

VIRGINIA ANDREWS®

Roxy's verhaal

Roxy kan niet wachten om vrij te zijn van haar ouders' strakke regels,
maar alle vrijheid kent een prijs...

HET TWEEDE EN LAATSTE DEEL IN DE ROXY-SERIE

Van Virginia Andrews® zijn de volgende boeken verschenen:

De Dollanganger-serie: Bloemen op zolder, Bloemen in de wind, Als er doornen zijn, Het zaad van gisteren, Schaduwen in de tuin

De 'losse' titel: M'n lieve Audrina

De Casteel-serie: Hemel zonder engelen, De duistere engel, De gevallen engel, Een engel voor het paradijs, De droom van een engel

De Dawn-serie: Het geheim, Mysteries van de morgen, Het kind van de schemering, Gefluister in de nacht, Zwart is de nacht

De Ruby-serie: Ruby, Parel in de mist, Alles wat schittert, Verborgene juweel, Het gouden web

De Melody-serie: Melody, Lied van verlangen, Onvoltooide symfonie, Middernachtmuziek, Verstilde stemmen

De Weeskinderen-serie: Butterfly, Crystal, Brooke, Raven, Vlucht uit het weeshuis

De Wilde bloemen-serie: Misty, Star, Jade, Cat, Het geheim van de wilde bloemen

De Hudson-serie: Als een regenbui, Een bliksemflits, Het oog van de storm, Voorbij de regenboog

De Stralende sterren-serie: Cinnamon, Ice, Rose, Honey, Vallende sterren

De Willow-serie: *De inleiding:* Duister zaad, Willow, Verdorven woud, Verwongen wortels, Diep in het woud, Verborgene blad

De Gebroken vleugels-serie: Gebroken vleugels, Vlucht in de nacht

De Celeste-serie: Celeste, Zwarte kat, Kind van de duisternis

De Schaduw-serie: April, Meisje in de schaduw

De Lente-serie: Vertrapte bloem, Verwaide bladeren

De Geheimen-serie: Geheimen op zolder, Geheimen in het duister

De Delia-serie: Delia's vlucht, Delia's geluk, Delia's gave

De Heavenstone-serie: De geheimen van Heavenstone, Gefluister in de nacht

De Sasha-serie: Wervelstorm, Donkere wolken

Dochter van de duisternis, Dochter van het licht

De Roxy-serie: Verlaten zusje, Roxy's verhaal

VIRGINIA ANDREWS®

Roxy's verhaal

Het tweede en afsluitende deel in de Roxy-serie

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Eerste druk 2014

Oorspronkelijke titel *Roxy's Story*

Original English language edition © 2013 by The Vanda General Partnership
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York

V.C. ANDREWS® and VIRGINIA ANDREWS® are registered trademarks of The Vanda General Partnership

Copyright © 2014 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Parma van Loon

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie Yolande de Kort / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 325 1425 9

ISBN e-book 978 90 325 1426 6

NUR 335

www.virginia-andrews.nl

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

‘Zie je die deur?’ vroeg mijn vader, met zijn dikke rechterwijsvinger naar de ingang van ons huis aan de East Side van New York City wijzend. ‘Pak je spullen en maak dat je wegkomt,’ voegde hij eraan toe, herhaaldelijk met zijn vinger in de lucht porrend, alsof hij probeerde op een onzichtbare knop te drukken om me te laten verdwijnen.

Mama stond naast hem. Ze keek nog angstiger dan ik, haar mooie, fijnbesneden gezicht leek te verschrompelen onder de kracht van zijn felle woede. Ze was altijd gemakkelijker te doorzien dan ik. Ik liet mijn angst nooit blijken, kromp nooit ineen of deinsde achteruit; dat zou hem alleen nog maar kwader maken. Gewoonlijk nam mijn verzet alleen maar toe als de omvang en de intensiteit van zijn woede overkookten als hete melk. Er was domweg geen tussenweg voor ons, geen mogelijkheid voor een compromis dat een van ons beiden wat tot bedaren kon brengen. Het ironische was dat ik te veel op hem leek.

‘Dacht je soms dat ik dat niet zou doen?’ kaatste ik terug.

‘Nee, en het lijkt me beter dat je het maar meteen doet,’ antwoordde hij, met een vastberadenheid zoals ik nog nooit van hem had gehoord. Er viel geen spoor van aarzeling in zijn ogen te bekenen, niets dat ook maar enigszins op een loos dreigement wees. Deze keer bestond er geen enkele twijfel dat hij meende wat hij zei. Het was duidelijk door de toon waarop het was gezegd.

Ik wierp een snelle blik op mama. Ze keek verbaasder dan ik ooit van haar had gezien. Daarmee bevestigde ze dat hij voet bij stuk zou houden. Ze kon zien dat het niet gewoon een van papa’s spontane driftbuien was. Haar ogen waren wijd opengesperd, haar lippen beefden. Haar hele gezicht leek te trillen en alle kleur was eruit weggetrokken. Ze deed zelfs een stap bij hem vandaan. Ik wist zeker dat ze in haar twintigjarige huwelijk nog nooit zoveel woede van hem had

meegemaakt, er nooit getuige van was geweest, en ze geen idee had wat hij verder nog zou kunnen doen. De laatste maanden hadden we als twee beoefenaars van oosterse vechtkunst om elkaar heen gedanst. Deze confrontatie was onvermijdelijk.

'Yes, sir!' zei ik en klikte de zwartleren hakken van mijn schoenen tegen elkaar en salueerde. De juiste manier om te salueren was een van de eerste dingen die hij me had geleerd toen ik nog een klein meisje was. Toen hij me dat had bijgebracht, met de nadruk erop hoe snel en strak het in zijn werk moest gaan – de palm van de hand naar links, de pols recht, en duim en vingers gestrekt tegen elkaar aan – salueerde ik elke keer voor hem dat ik hem zag. In het begin was zelfs hij daar tevreden over, en mama vond het grappig, maar na een tijdje begreep hij dat ik in werkelijkheid de spot dreef met het saluut. Ik deed het te vaak, vrijwel altijd als hij maar even naar me keek, en hij begon zich eraan te ergeren, tot het me ten slotte verboden werd. Telkens als ik het nu nog eens deed, vooral met klak-kende hakken, was het alsof ik een rotje in zijn hoofd liet afgaan. Nu, op dit moment, zwollen de aderen in zijn hals en witte vlekjes zo groot als een erwte begonnen zich als eczeem te verspreiden. Hij zag eruit alsof hij in een afschuwelijk monster was veranderd dat mij en alle meubels het raam uit kon smijten.

Mijn vader was geen erg forse man. Hij was iets langer dan 1,80 meter en had brede schouders, maar hij zag er niet uit als een gewichtheffer of een houthakker. Als telg van de militaire familie waarin hij was grootgebracht, had hij de perfecte houding van een cadet, zodat hij altijd een stoere indruk maakte, klaar voor de strijd, ook al had hij geen militaire loopbaan gewild en had hij gekozen voor investerings- en financieringsmanagement.

Zijn vader was generaal Thornton Wilcox, die eens als de voornaamste kandidaat werd beschouwd om het bevel te voeren over de NAVO. Het in vergulde lijst gevatte portret van 60 bij 120cm in volledig gala-uniform, met al zijn glinsterende medailles, doemde dreigend op aan de muur van de hal bij de voordeur, zoals het portret van een heilige het huis van een religieuze familie kon overheersen. De lamp erboven leek de ontevreden uitdrukking van zijn ge-

zicht, die ik me zonder enige moeite kon voorstellen, te benadrukken. De oudste broer van mijn vader, Orman, was zijn vaders voetspoor gevolgd, maar niet *mon père*.

Ook al zei niemand het hardop, ik wist dat mijn grootvader zich diep teleurgesteld voelde door mijn vader. Ik wist dat zowel mijn grootvader als mijn oom de spot dreef met de beslissing van mijn vader en hem behandelde alsof hij op de een of andere manier zwakker was dan zij. En in een familie waar genegenheid en emoties om te beginnen al als een zwakte werden beschouwd, hadden zijn vader en broer er weinig moeite mee hem als een buitenstaander te beschouwen.

Ik zag hem of mijn moeder nooit een traan laten over de manier waarop zijn vader en broer hem bejegenden, maar het was overduidelijk hoe ze over hem dachten. Ook al had geen van beiden ooit zonder omwegen gezegd: 'Je bent niet een van ons; je bent geen Wilcox', hingen die woorden als een smerige stank in de lucht zodra ze elkaar ontmoetten. Wat trouwens steeds minder vaak gebeurde.

Dus denk ik dat mij de deur uitzetten en me vertellen dat ik niet meer bij de familie hoorde, voor mijn vader niet zo'n grote emotionele stap betekende. Zijn familie had praktisch hetzelfde met hem gedaan. De oude uitdrukking *De appel valt niet ver van de boom* was waarschijnlijk op hem van toepassing, maar ik geef hem niet van alles de schuld. Ik zoek niet naar een psychologische verklaring achteraf of een gemakkelijk excuus voor wat ik had gedaan en wat er nu gebeurde.

Nee, ik zal niet ontkennen dat ik als eerste in aanmerking kom om model te staan voor een poster van een probleemkind. *Mon père* had al vaak gedreigd me te verstoten of me naar een van die geïsoleerd liggende opvoedingskampen te sturen om wat strenge liefde te ervaren. Maar ik had nooit geloofd dat hij werkelijk het punt zou bereiken waarop hij me afdoende en permanent uit zijn leven wilde verwijderen, wat nu kennelijk het geval was.

Ik keek weer naar mama of zij tussenbeide zou komen om me te redden. Ze leek snel te bezwijken onder de alles verbrijzelende woede van mijn vader. Alsof ze wilde voorkomen dat haar lichaam uiteen zou

vallen, sloeg ze haar armen stevig om zich heen. Ze leek op iemand in een dwangbuis. Nee, het zag er niet naar uit dat ik van die kant enige hulp te verwachten had. Deze keer zou ze niet tussenbeide komen zoals ze zo vaak had gedaan. Ik wist dat ze, vooral de laatste tijd, zelf was gaan geloven dat ik onverbeterlijk was.

Wat de reden ook was, verzet tegen mijn vader viel haar opmerkelijk zwaar. Ze was hem zo toegewijd als een vrouw haar man maar kon zijn. Door het afluisteren van gesprekken tussen haar en sommige vriendinnen, wist ik dat ze er geregeld van beschuldigd werd dat ze niet zelfstandig kon denken en haar leven liet sturen door mijn vader. Maar ik wist ook dat mijn vader haar had weten te overtuigen dat ik een fatale invloed zou hebben op mijn kleine zusje Emma, het voorbeeldige kind van hem en mama, hun *enfant parfaite*, en ook die mogelijkheid maakte dat ze zich op een afstand hield.

Emmie had zelfs niet in de bedoeling gelegen. Na mijn moeilijke geboorte had de dokter een volgende zwangerschap afgeraden. Ik was niet op de hoogte van alle medische redenen, maar ik wist wel dat opnieuw zwanger worden, zelfs negen jaar na mijn geboorte, gevaarlijk voor haar was. Toen ik hoorde van haar zwangerschap, was mijn eerste gedachte dat mijn vader weer een kind wilde omdat hij diep teleurgesteld was in mij. Hij wilde dat kind zo graag, dat hij bereid was het leven van mijn moeder in de waagschaal te stellen. Als ik er ooit aan getwijfeld had hoe laag ik stond op zijn lijst van prioriteiten, werd die door mama's zwangerschap definitief weggenomen. Telkens als hij in mijn aanwezigheid zijn ogen dichtdeed, vermoedde ik dat hij wenste dat ik nooit geboren was.

‘Norton, *s'il vous plaît*,’ zei mama zachtjes. Dat was haar hele verzet die dag. Ze kwam uit een familie in Frankrijk waar mannen werden behandeld als vorsten. Uit Frankrijk stamde ook de Napoleonische gedragscode die de superioriteit vaststelde van de man boven zijn vrouw en kinderen.

‘Nee!’ schreeuwde hij tegen haar. ‘Niet langer! Ik wil dat ze uit mijn ogen verdwijnt!’

Zijn geschreeuw ketste tegen de muren en liet de rillingen over mijn rug lopen, maar ik liet niets blijken.

‘Geen probleem. Hou je kalm. Het gevoel is wederzijds,’ zei ik zo koel en kalm mogelijk, en ging mijn spullen pakken, mijn angst en geschoktheid inslikkend. Toen ik langs hem liep, meende ik de hitte van zijn drift in de lucht te voelen.

Als ik eerlijk was, moest ik bekennen dat ik deze dag altijd al had zien aankomen. Ik had geld gespaard, overwogen wat ik zou meenemen en wat niet, en waar ik het eerst naartoe zou gaan. Heimelijk had ik me erop voorbereid. Mijn ouders wisten het niet, maar de laatste tijd had ik afspraakjes gemaakt met een student van de universiteit, die een eigen appartement had in de Bronx. Hij probeerde me altijd over te halen om ’s nachts bij hem te blijven. Ik had het één keer gedaan, en thuis gelogen dat ik bij een vriendin bleef slapen. Nu zou ik misschien heel wat nachten bij hem blijven slapen.

Terwijl ik bezig was met inpakken, hoorde ik mijn vader beneden ruziën. Opmerkingen als ‘Je herinnert je toch zeker wel dat ze ons gezegd hebben dat harde liefde onze enige hoop was’ en ‘Laat haar maar eens meemaken hoe het is om buiten te overleven’ zweefden langs de trap omhoog naar mijn kamer. Ik kon me voorstellen hoe mijn moeder haar handen wrong, ‘*Mon Dieu, mon Dieu*’ prevelend. Dat zou weinig indruk maken op mijn vader. God om hulp roepen was iets wat een soldaat deed op het slagveld, en mijn vader vond natuurlijk dat deze veldslag voorbij was. Niet dat zijn familie overigens erg religieus was. Volgens mij dachten ze over kerken als clubs voor officieren, gewoon een plek waar je van tijd tot tijd kwam om je eraan te herinneren dat je tot een geprivilegieerde klasse behoorde.

Mijn zusje, Emmie, hoorde niets van die ruzie. Ze lag te slapen in haar kamer, knus onder haar donzen dekbed, met naast zich haar in soldatenuniform gestoken teddybeer, wiens glazen ogen de straltes licht opvingen die door de gordijnen heendrongen. Emmie was bijna negen en, ik moet toegeven, erg slim voor haar leeftijd. Anders dan ik, had ze een hartelijk, meelevend karakter. Het was gemakkelijk om van haar te houden. Ik leek meer op een naadloze walnoot, onmogelijk om te kraken of open te breken. Je moest me kapotslaan om dat omhulsel eraf te kunnen pellen. Ik vertrouwde niemand en

geloofde dat iedereen net zo zelfzuchtig was als ik. Zelfs nonnen deden wat ze deden alleen om in de hemel te komen.

Het leek me dat mijn vader zich vanaf de allereerste dag over me had beklaagd, al kon ik me die eerste dag niet herinneren. Maar hij maakte vaak toespelingen op mijn babytijd, beschreef hoe moeilijk en koppig ik kon zijn. Ik kan rustig zeggen dat mijn vader me zelden, voor mijn gevoel nooit, een complimentje voor iets gaf. Het leek wel of hij dacht dat één compliment de sluizen zou openen en ik naar voren zou stormen met al mijn slechte gedragingen. Al zocht ik niet direct naar excuses, toch denk ik dat een goede therapeut *mon père* gedeeltelijk verantwoordelijk zou stellen voor wie en wat ik was geworden. Mijn vader had dan wel geen militaire loopbaan gekozen, maar hij runde ons huis en zijn gezin alsof we een militaire eenheid waren. Soms dacht ik dat hij niet mijn vader was, maar gewoon iemand die de verantwoordelijkheid had, iemand die wachtdienst had.

Ik was niet het populairste meisje op school, maar ik was vertrouwelijk genoeg met sommige klasgenootjes om te horen hoe hun vaders hen behandelden en verwenden. En, het allerbelangrijkste, hun fouten door de vingers zagen. Sommige meisjes maakten er een spelletje van om de affectie van hun vader te gebruiken om hun zin te krijgen en schepten op hoe gemakkelijk het was ‘papa’ zo ver te krijgen dat hij alles voor hen deed en goedvond wat zijzelf deden. Zelfs de meisjes die uit een heel conservatief en religieus gezin kwamen, leken meer vrijheid en tolerantie te genieten dan ik. Niet dat ik me veel aantrok van het ontbreken daarvan.

Al wist ik het goed te verbergen, een therapeut zou ongetwijfeld zeggen dat ik van begin af aan meer angst dan liefde voelde voor mijn vader. Ik kon me herinneren hoe dreigend hij boven me uittorende toen ik nog een klein meisje was. Er viel zo’n duidelijke blik van ongenoegen en frustratie op zijn gezicht te lezen. Ik kon hem bijna horen denken: *is dit het kind dat mijn vrouw bijna het leven kostte?*

Ik kon het aantal keren niet meer tellen dat hij me had verteld over mijn geboorte en mama’s worsteling met de dood. Soms maakte hij een soort kind-moordenaar van me, een spion die in haar was in-

gebracht. Mama probeerde hem dan tot rede te brengen, maar hij stond klaar met zijn veel te plastische en gedetailleerde beschrijving van de pijn en de problemen van mijn geboorte. Ten slotte realiseerde ik me dat hij, en niet zij, gekweld werd door herinneringen. Hij had haar zwanger gemaakt, dus lag de verantwoordelijkheid meer bij hem dan bij haar. Waarvoor hadden ze dat grote risico genomen? Ja, waarvoor? Ik hoefde het hem niet te horen zeggen. Ik wist wat hij dacht. Ze hadden het gedaan vanwege dat kleine monster, die *grande déception* die ze Roxy hadden genoemd.

Ik geloofde dat ik meer te lijden had onder de woede van *mon père* dan Emmie omdat ik korter na de breuk met zijn eigen vader was geboren. Niet dat het ook maar enigszins mijn schuld was. Hij had zijn keus gemaakt lang voordat mama zwanger werd. Hij had willen worden wat hij was en willen doen wat hij deed, maar kon zich niet onttrekken aan zijn schuldgevoel. Hij werd door te veel familietraditie geteisterd. Door zijn besluit geen militair te worden, deed hij al zijn voorouders, en vooral zijn eigen vader en broer, minderwaardig en dom lijken omdat zij een militaire loopbaan hadden gevolgd. Misschien had hij minder geduld met mij omdat hij een slecht gevoel had over zichzelf en zijn relatie met de familie. Ik was een perfecte zondebok.

Of misschien is dit alles eigenlijk alleen maar mijn manier om een excuus te zoeken. Per slot was ik een expert in het vinden van excuses voor iets wat ik had gedaan of juist niet had gedaan. Andere meisjes kwamen soms zelfs bij me om te vragen wat ze moesten doen als ze op het punt stonden in moeilijkheden te raken. Ik kon net zo gemakkelijk excuses voorschrijven als de meeste artsen antibiotica. Ik kwam in de verleiding een ‘excuuskraam’ op te richten en me voor mijn suggesties te laten betalen.

Deed ik slechte dingen op school? Dat is een vraag die zichzelf beantwoordt. Sneeuwt het in Alaska? Al op de kleuterschool was ik een onmogelijk kind. Ik vond het vreselijk om iets met een ander te delen. Ik was agressief en koeioneerde de andere kinderen waar ik maar kon. Toen ik in groep zes zat, had ik minstens twaalf vechtpartijen achter de rug – in het meisjestoilet, op de gang of op de

speelplaats. Ik kon schoppen en stompen als een jongen. Sommige gevechten waren zelfs met jongens, zonder dat ik ook maar één keer verloor. Ik liep een paar builen en blauwe plekken op, maar ik gaf nooit op. Ik denk dat mijn gebrek aan angst voor pijn en mijn eigen veiligheid mijn tegenstanders meer dan iets anders de schrik op het lijf joeg.

Mama sleet een looppad uit in het beton van de trottoirs tussen ons huis en mijn basisschool om de talloze discussies tussen ouders en leerkrachten en bestuur bij te wonen over mijn slechte gedrag. Altijd als mijn vader erbij werd gehaald en werd weggeroepen uit zijn kantoor, waren de gevolgen nog onplezieriger. Hij geloofde niet in iets als time-out, in de hoek zetten of het verlies van privileges. Wat voor privileges had een tienjarig kind trouwens? Geen televisie, feestjes of films? Ik kon zo goed zonder dat alles, dat het hem nog meer ergerde. Nee, zijn enige hoop was nog gevestigd op zijn zware riem. Maar ook op dat punt wist ik hem te frustreren.

Zoals ik bijna immuun was voor de pijn in een hard gevecht op school was ik ook immuun voor de riem van mijn vader. De tranen sprongen in mijn ogen. Dat kon ik niet beletten, maar mijn lippen waren verzegeld en mijn tong was verlamd. Ik kreunde zelfs niet. Ik stond of lag erbij als een stuk hout. Ik wist dat mijn huid er soms bijna afbrandde, maar ik liet geen kreet horen. Ten slotte gaf hij het op en zei dat ik gewoon een onmogelijk kind was. Ik deugde nergens voor en het zou slecht met me aflopen. Ik was een selffulfilling prophecy. Hij verwachtte dat hij op een dag in onze zitkamer zou staan en naar de voordeur zou wijzen, zoals hij vandaag had gedaan. Soms dacht ik dat hij zich daar zelfs op verheugde. Nu deed de gelegenheid zich eindelijk voor en niet door de beruchte laatste druppel maar door een te grote opeenhoping. Hij kon het niet verdragen dat er wéér een regel werd overtreden, wéér een wet niet werd gehoorzaamd.

Mijn schoolwerk was een puinhoop. Voor de meeste vakken op de middelbare school haalde ik nauwelijks voldoende en voor sommige een dikke onvoldoende. De kans was groot dat ik zou blijven zitten. Eerder dat jaar was ik betrapt op het roken van wiet in het meisjes-

toilet. Ik vermoedde dat een van de meisjes, Carly Forman, me had verraden. Een paar weken daarvoor had ik haar vriendje, Walter Martin, van haar afgepikt. Dat was niet erg moeilijk. Carly was vastbesloten haar maagdelijkheid te behouden. Walters vrienden waren met meisjes die precies het tegenovergestelde waren, en soms lachten ze hem uit omdat het hem niet lukte te scoren. Carly was heel trots op haar onschuld en stak dat niet onder stoelen of banken. Ik vond het een peulenschilletje om Walter te verleiden. Hoewel hij niet onaantrekkelijk was, maakte hij weinig indruk op me. Ik deed het alleen om wraak te nemen op Carly, omdat ze graag geruchten over me verspreidde en op me neerkeek.

Twee keer deze maand was mama gebeld en gevraagd naar school te komen omdat ik Franse woorden had gebruikt om mijn leraren uit te vloeken. Mijn vader was in Frankrijk getrouwd met mijn moeder en had haar meegenomen naar Amerika. Zodra ze de kans kreeg sprak ze Frans, ook tegen mij, en van tijd tot tijd zelfs tegen hem. Ik was goed in het oppikken van een paar vloeken en andere onfatsoenlijke uitdrukkingen. Ik sprak de taal al vloeiend en door de manier waarop ik keek als ik wat zei, vermoedden sommige mensen dat het iets grofs was. Dan kregen ze dus een vertaling waarvan ik zeker wist dat die hun het schaamrood naar de kaken zou doen stijgen. Zeker bij mevrouw Roster, mijn natuurkundelerares, die al iedereen een flinke uitbrander gaf die het woord 'verdomme' gebruikte.

Ik denk dat als ik een lijst maakte van de moeders die belden met klachten over mij, en van de vaders die tegen *mon père* klaagden over de slechte invloed die ik had op hun voorbeeldige dochters, en de drie arrestaties door de politie wegens winkeldiefstal, ik wel begreep waarom mijn ouders zich zo gefrustreerd voelden. En vooral als ze terugkeken op al die jaren van teleurstelling.

De afgelopen twee weken was ik vijf keer ver na middernacht thuisgekomen. Twee keer was ik stiekem het huis uit geslopen toen ik, zoals papa het uitdrukte, 'huisarrest' had. Hij had geprobeerd me thuis te houden door mama te verbieden me geld te geven. Een enkele keer stopte ze me een paar dollars toe, maar over het algemeen was ze banger voor hem dan ik. Ik had een geheime voorraad

geld waarvan ik instinctief wist die op een dag nodig te zullen hebben, en die ik altijd probeerde aan te vullen.

Die speciale dag was ik betrapt op het stelen van vijftig dollar uit Carrie Duncans portemonnee tijdens de gymles. Ik ontkende het natuurlijk, maar Carries vader had haar een biljet van twintig gegeven met aan één kant een grote inktvlek, en dat was in mijn bezit. Ik werd weer geschorst, en mocht niet terugkomen voordat mijn ouders met de directeur hadden gesproken. Het zag er somber voor me uit. Ze zouden me misschien naar een andere school sturen of weer voor de rechter dagen, maar dit keer met de opzet me te laten veroordelen tot een jeugddetentie-inrichting of zo.

Twee weken eerder had ik Steve Carson ontmoet in het Columbus Circle-winkelcentrum. Ik zag dat hij de omslag van een boek bekeek. Hij leek er veel belangstelling voor te hebben, en zette het toen weer op zijn plaats. Ik vond hem een heel knappe jongen, ongeveer een meter tachtig lang, met het gespierde lichaam van een zwemmer. Hij had zacht, golvend lichtbruin haar en wat sproeten op zijn wangen, maar een blik in zijn ogen die hem meer volwassen deed lijken. Ik ging prat op mijn mensenkennis. Ik wist hoe ik de uitdrukking in iemands ogen moest interpreteren, de manier waarop ze naar andere mensen keken, en de onopvallende bewegingen van hun lippen. Onschuld en onzekerheid had ik altijd gemakkelijk door, net als arrogantie.

Ik zag hoe Steve geïnteresseerd naar andere mensen keek, zijn blik over hun gezicht en lichaam liet gaan, als iemand die net zoveel over mensen wist als ik meende te weten. Onwillekeurig moest ik glimlachen. Altijd als ik iemand zag die mijn belangstelling wekte, voelde ik me plotseling blij, alsof het toch enige zin had om geboren te worden, want de meeste mensen verveelden me.

Ik zag Steve weglopen en gapte toen het boek dat hij had bekeken. Dit keer was het niet moeilijk, want het paste precies in de binnenzak van het te grote leren mannenjack dat ik aanhad. Ook al was ik al drie keer betrapt, toch was ik bijna net zo goed als een goochelaar in Las Vegas als het ging om 'zo zie je het, en zo zie je het niet'. Ik verliet de winkel vlak na hem en toen hij stilhield voor

de etalage van een kledingwinkel, ging ik naast hem staan en haalde het boek tevoorschijn. Ik bekeek het en toen keek hij me met een ongelovige glimlach aan.

‘Heb je dat boek net gekocht?’ vroeg hij.

‘Min of meer.’

‘Min of meer? Hoe bedoel je?’

‘Min of meer betekent min of meer,’ zei ik. Hij lachte. ‘Hier,’ vervolgde ik en wilde hem het boek overhandigen. Hij keek naar mijn uitgestoken hand.

‘Hier? Wil je het aan mij geven? Wil jij het niet lezen?’

‘Het laatste wat ik heb gelezen was een bekeuring voor het roekeloos oversteken van een straat, en je weet hoe moeilijk zoiets te krijgen is in New York.’

Hij lachte weer en tuurde argwanend van het boek naar de etalage en toen naar mij.

‘Wees maar niet bang. Het is netjes gegaan, min of meer,’ zei ik en stopte het boek in zijn hand. ‘Neem maar. Ik wil het niet.’

Ten slotte pakte hij het aan. ‘Als jij het niet wilt hebben, waarom heb je dat dan gedaan?’

‘Ik dacht dat je erg veel interesse had voor de omslag, maar het boek toen terugzette. Beperkt budget?’

‘Min of meer,’ zei hij glimlachend.

‘Neem het dan. Je krijgt het zonder dat het je een cent kost.’

‘Ja, maar waarom heb je dat gedaan? Wie ben je?’

‘Ik ben geen undercoverpolitieagent die erop uit is iemand te betrappen. Maak je geen zorgen. Je keek alsof je het graag wilde hebben. Ik vond je er goed uitzien, dus deed ik een van de dingen die ik goed kan. Ik deed een knappe jongen een plezier.’

Hij lachte maar schudde ongelovig zijn hoofd. Ik kon merken dat hij nog nooit iemand als ik had ontmoet. Maar dat hadden dan ook maar weinig mensen. ‘Ik heet Roxy Wilcox,’ ging ik verder en stak mijn hand uit. Hij keek er naar alsof het zijn ondergang zou betekenen als hij die aannam.

‘Geen ziektes,’ zei ik.

Hij pakte mijn hand en hield die heel zachtjes vast, bijna te zacht

voor een man die er zo fit uitzag als hij. ‘Steve Carson. Vond je dat ik er goed uitzag?’

‘Min of meer.’ Hoofdschuddend glimlachte hij weer.

Hij keek weer om zich heen – om te zien of iemand op ons lette, denk ik. Toen draaide hij zich weer naar mij om. ‘Ik neem aan dat je in New York woont?’

‘Ja. East Side. En jij?’

‘Ik studeer aan Columbia. Eerstejaars. Geboren en getogen in Rochester, New York. Ga jij nog naar school of zo?’

‘Meestal “of zo”, maar ik sta nog steeds ingeschreven op school. In ieder geval vandaag nog.’

‘College of...’

‘Highschool. Laatstejaars. Maar reken me dat niet aan.’

Hij knikte en keek toen op zijn horloge.

‘Belangrijke afspraak in je studentenhuus?’ vroeg ik.

‘Nee, daar woon ik niet. Ik heb een studentenflat op Jerome Avenue.’

‘O. Een eenling?’

‘Ik hou niet van dat studentengedoe. Ik ben graag alleen.’

‘Net als ik.’

‘Dus jij zit in het laatste jaar van highschool?’

‘Ik ben oud genoeg. Maak je daarover geen zorgen. Ze hebben me drie keer laten zitten,’ voegde ik er half schertsend aan toe. Hij keek alsof hij het geloofde en lachte hardop. Ik kon zien dat hij zich tot me aangetrokken voelde, maar dat waren de meeste jongens.

Ik denk dat het een belangrijke reden was van de verwarring bij mijn ouders en docenten. In alle bescheidenheid gezegd: ik was mooi, had een geweldig figuur, maar zoals Billy Barton, een jongen uit mijn klas, placht te zeggen, ik was een ‘helleveeg’. Die tegenstrijdigheid bespaarde me waarschijnlijk strengere straffen. Altijd als ik voor een rechter moest verschijnen, zag ik de verbazing in zijn gezicht. Hoe kon iemand die er uitzag als ik, zo slecht zijn? Wie was ik, de dochter van Bonnie en Clyde? Ik wist me ook lief en berouwvol voor te doen. Telkens weer werd ik met een waarschuwing naar huis gestuurd. Sommige mannen, vooral een paar

van mijn leraren, waren zo gemakkelijk te manipuleren. Maar niet mijn vader, nooit *mon père*.

‘Wat wil je daarna gaan doen?’ vroeg hij.

‘Na wát?’

‘Hightschool.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat weet ik niet. Dat is nog te ver weg om nu al plannen te maken.’

Hij knikte. Ik kreeg het gevoel dat hij een beetje bang voor me begon te worden.

‘Nee, ik weet het niet. Misschien wil ik mannequin worden.’

‘Dat zou je best kunnen.’

‘Dank je.’

Hij keek weer op zijn horloge en deed me toen verbaasd staan. ‘Wat vind je van een lunch?’

‘Lunch?’

‘Dat is wel het minste wat ik kan doen voor een meisje dat haar reputatie en onzekere toekomst voor mij op het spel heeft gezet.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik heb mijn toekomst niet op het spel gezet. Ik heb die een steuntje in de rug gegeven.’

Hij lachte. ‘Grappig ben je.’

‘Ik ben nog grappiger als ik er echt mijn best voor doe. Dus waar is die lunch?’

‘Ik weet een heel goede broodjeswinkel in Fifty-Seventh Street.’

‘Wijs de weg maar,’ zei ik, en we gingen samen op stap.

Ik veronderstel dat een relatie die begon met diefstal geen goede vooruitzichten had, maar ik had het nooit zo begrepen op langdurige relaties. Misschien kwam het door de verhouding tussen mijn moeder en mijn vader. Mijn mentor, miss Laura Gene, was een amateurtherapeut en verweet me vaak dat ik altijd probeerde mijn ouders van alles en nog wat de schuld te geven.

‘Eens zul je zelf de volle verantwoordelijkheid moeten nemen voor de dingen die je doet, Roxy,’ zei ze tegen me. ‘Dan zul je weten dat je volwassen bent geworden.’

‘O. Ik dacht dat ik dat was geworden toen ik voor het eerst ongesteld werd,’ antwoordde ik, waarop ze knalrood werd.

Ze zou Steve beslist volwassen vinden. Hij gedroeg zich heel verantwoordelijk, en was serieus in zijn studie. Ik vond hem trouwens niet het ideale vriendje. Ik hield van jongens die zich niet zo zenuwachtig maakten over hun toekomst. Toen hij me vertelde dat hij erg geïnteresseerd was in internationale politiek, dacht ik dat hij zou beginnen over actuele gebeurtenissen, net als mijn vader, en dodelijk vervelend zou zijn. Maar zijn passie voor de onderwerpen die zijn belangstelling hadden, vond ik wel aantrekkelijk. Ik had er niet lang voor nodig om erachter te komen dat hij weinig ervaring had op het gebied van de romantiek, ondanks zijn aantrekkelijke uiterlijk. Hij was enig kind, en zijn ouders hadden hem pas laat in hun leven gekregen. Vloeken, seks, drugs en drank waren hem zo vreemd dat ik aanvankelijk dacht dat hij van een andere planeet kwam. Maar het bleek niet moeilijk hem om te turnen.

Na de lunch gingen we een wandeling maken in Central Park. Hij zou daarna naar zijn flat gaan om aan een scriptie te werken. Ik vroeg hem of hij later wat gezelschap wilde hebben.

‘Later? Wanneer later?’

‘Kan me niet schelen. Zeg jij het maar.’

‘Het is zondag vandaag. Moet je niet naar school morgen?’

‘Mijn geluk laat ik nooit door zoiets verstoren.’

Hij glimlachte, veel meer ontspannen nu. Ik kon zien dat ik hem intrigeerde, en dat was voorlopig voldoende voor me.

‘Ik ben niet erg goed in koken, maar een kant-en-klare kip met groenten kan ik nog wel op tafel zetten.’

‘Ik ben altijd klaar om te eten,’ zei ik. ‘En voor iets anders.’

‘Iets anders?’

‘Daar kom je wel achter. Je lijkt me slim genoeg.’

Hij glimlachte en gaf me zijn adres. ‘Halfzeven?’

‘Goed,’ zei ik, zoende hem snel op zijn mond en ging ervandoor. Toen ik achteromkeek, zag ik dat hij me nakeek. Hij staarde naar het boek dat ik voor hem had gegapt en toen weer naar mij, alsof hij niet kon geloven dat het allemaal echt gebeurd was.

Dat was een van de avonden waarop mijn vader me bont en blauw sloeg, maar ik verdroeg de pijn en bleef Steve in de komende twee

weken nu en dan ontmoeten. Het bleek dat niet alleen zijn romantische ervaringen op een laag pitje stonden. Hij was ook nog maagd. Maar daar kwam snel een eind aan. Een tijdje later kon ik de nacht bij hem doorbrengen omdat een van de meisjes op school me dekte, in ruil voor een iPod die ik in een winkel gestolen had. Ze was niet echt een vriendin, dat was geen van de meisjes. *Mon père* was op een korte zakenreis, dus kwam ik ermee weg.

Ik begon het echt prettig te vinden bij Steve te zijn, maar een langdurige relatie met hem zag ik nog niet zitten. Het pleitte voor hem dat hij nooit emotioneel werd. Hij zei nooit 'ik hou van je' of zelfs iets als 'ik vind je echt heel erg aardig, Roxy'. Misschien besefte hij hoe weinig dat voor me betekende. We hadden gewoon iets met elkaar. Ik vertelde hem zelfs dat hij vrijde alsof hij zijn tanden poetste.

'Hoe bedoel je?' vroeg hij.

'Je doet het alsof het iets is dat nu eenmaal gedaan moet worden. Je bent bang om er te diep op in te gaan.'

Hij dacht even na, maar miste mijn punt en haalde zijn schouders op. Hij had langzamerhand besloten niets van wat ik deed of zei serieus te nemen. Het was alsof hij in en uit een droom stapte als we samen waren. Ik vroeg me zelfs af of hij de dag erna nog wel aan me dacht of me uit zijn hoofd zette uit angst een belangrijk moment te missen in de politieke-wetenschapscolleges.

Maar de avond waarop mijn vader me op straat zette, ging ik rechtstreeks naar Steves flat. Nadat ik mijn spullen had gepakt, ging ik nog een tijdje bij Emmie kijken. De kans was groot dat ik haar lange tijd niet meer zou zien – zo ooit. Ik vroeg me af hoe ze daarop zou reageren. We waren niet echt intiem met elkaar. Het leeftijdsverschil was te groot, en mijn vader deed zijn best te voorkomen dat ik te veel met haar samen was zonder dat hij of mijn moeder erbij was. Ik kon het aantal keren dat ik zonder met een van hen erbij met haar ergens naartoe was geweest op mijn vingers natellen. Ze vonden dat ik niet te vertrouwen was.

Ze verroerde zich niet. Ze leek een kleine pop die door iemand in bed was gestopt. Ik vond dat haar teddybeer me achterdochtig

aankeek. Ik raakte haar haren aan om haar niet wakker te maken, fluisterde gedag en liep toen de trap af.

Mama verscheen in de deuropening van de zitkamer. Ze keek naar me terwijl ik met mijn koffer in de hand bleef staan en schudde haar hoofd. Ze scheen niet in staat iets te zeggen. Mij viel het ook moeilijk, maar het lukte me.

‘Ik wens je alle goeds,’ zei ik en liep naar buiten.

Het was bewolkt en regenachtig, maar ook al was dat niet zo geweest, dan nog had de straat er nog nooit zo somber of zo leeg uitgezien, ondanks de mensen op de trottoirs en het drukke verkeer. Ik voelde me een beetje versuft, maar aarzelde geen seconde. Vastberaden liep ik naar de hoek, hield een taxi aan en liet me naar Steves flatgebouw brengen. Toen hij opendeed en mij met een koffer voor de deur zag staan, keek hij stomverbaasd.

‘Wat is er?’

‘Ik ben er.’

‘Met een koffer? Voor hoe lang?’

‘Zo lang als je me laat blijven.’

Zijn verbazing ging snel over in bezorgdheid. ‘Eh... ik zou in moeilijkheden kunnen komen als je hier langer dan een nacht bleef. Je bent minderjarig, Roxy. Je bent nog geen achttien. Je weet dat ik de waarheid ken.’ Hoofdschuddend hief hij zijn handen op. ‘Hoor eens, ik ben er nog niet klaar voor of in staat om zoiets te doen. Wat is er gebeurd? Ben je van huis weggelopen?’

‘Min of meer.’

Hij schudde weer zijn hoofd. ‘Ga naar huis. Dit is verkeerd. Je zult er spijt van hebben.’

‘Waarschijnlijk wel, ja. Jammer dan.’ Ik liet hem in de deuropening staan, en hij keek opgelucht.

Ik ging met de lift naar beneden en liep door de kleine hal weer de straat op.

En zo was het allemaal begonnen.

Lees verder in *Roxy's verhaal*.